

Kể Lại Một Giấc Mơ Cũ

Đặng Xuân Xuyên

Đêm 7 tháng 8 năm 2013, vừa đặt mình nằm đã mơ mơ màng màng, thấy lạc vào giữa đám đông, tiếng cười nói xôn xao và những ánh mắt nhìn nhau đầy ẩn ý. Tâm trạng tôi cũng rất lạ, nửa nôn nao muốn nán lại để hòa vào cái không khí náo nhiệt ấy như nỗi niềm của kẻ lâu ngày chợt tìm thấy chốn muốn thuộc về, nửa thì lại muốn rời đi thật nhanh để tránh xa những thị phi, những lời đàm tiếu có thể chờ sẵn sau mỗi tiếng nói, nụ cười từ đám đông kia.

Cứ dùng dằng như thế, chùng một lúc, cõ dập bã trầu, bỗng thấy anh Tiểu (anh là con trai trưởng bác trưởng tôi) xuất hiện. Vẫn dáng vẻ như ngày anh còn sống nhưng đôi mắt anh hằn lên vẻ giận dữ, máng tôi như chan canh đổ mè:

- Mẹ mày chứ! Mồm ăn thì có mồm nói thì không! Chúng nó vu oan cho mày như thế mà mày cứ lặng im là thế nào? Tưởng mày có ăn có học thì phải biết ăn nói để bảo vệ mình chứ, sao lại ngu ngốc như thế!

Lúc còn sống, chưa bao giờ anh chửi tôi cả. Lúc nào anh cũng hết lòng bao bọc, chở che tôi. Bị chửi, ức quá tôi cãi lại:

- Anh cũng vừa vừa thôi. Chửi em mà như chửi kẻ thù là sao?

Anh trợn mắt:

- Mẹ thằng này! Mày muốn tao đánh chết mày à? Mồm năm miệng mười với tao còn với chúng nó thì mày lại lặng im là thế nào?

Tôi hiểu cơn giận của anh là cơn giận của người anh đã khuất, nhìn thấy thằng em mà anh hết mực thương yêu cứ khù khờ, nhu nhược với thiên hạ để gánh lấy thiệt thòi, bị vu oan, bị bôi nhọ mà cứ thản nhiên như không có chuyện gì nên anh mới điên lên mà mắng mỗ.

Biết là vậy nhưng tôi vẫn định cãi thì anh vợ lấy cái điều cày, nhằm vào tôi định đánh thì một giọng nói ầm ập, một giọng nói quen thuộc tôi đã gặp trong nhiều giấc mơ, chậm rãi cất lên:

- Bảo ban em chứ không được đụng chân đụng tay với em như thế!

Giọng nói ấy thật ầm ập như luồng gió lạnh xoa dịu cơn giận dữ, xoa dịu nỗi ầm ức, như nhắc nhở anh em tôi về những đạo lý, lẽ phải của đời. Giọng nói ấy khiến tôi giạt mình, tỉnh giấc.

Giấc mơ đêm 7 tháng 8 năm 2013 ấy, theo quan niệm của dân gian thì đây không chỉ là sản phẩm của tiềm thức mà còn là tiếng vọng từ thế giới tâm linh. Người xưa tin rằng, người đã chết có thể gửi gắm thông điệp qua giấc mơ để động viên hoặc nhắc nhở người còn sống. Anh Tiểu, người anh đã khuất của tôi, xuất hiện trong giấc mơ, máng mỗ tôi để cảnh tỉnh tôi, để tôi nhìn thấy những sai lầm của bản thân mà sửa mình. Anh máng tôi "*mồm ăn thì có, mồm nói thì không*" chính là sự trách móc của linh hồn người thân về sự nhu nhược, hèn nhát khi tôi chấp nhận im lặng trước những điều bất công thiên hạ đổ vào mình. Giấc mơ ấy, có lẽ là tiếng lòng, là tiếng nói của lương tri, của những gì đã ngủ sâu trong tiềm thức, nay trỗi dậy, nhắc nhở tôi về lẽ phải, về sự im lặng đáng sợ giữa cõi đời lắm thị phi, nhiều nhiễu nhương này.

Và giọng nói ầm ập ấy, giọng nói tôi đã nghe nhiều lần trong những giấc mơ khiến tôi suy ngẫm, đó có thể là tiếng nói của lương tri, của sự bao dung, hay cao hơn là sự chỉ bảo của một bậc bề trên, của một vị thánh nhân nào đó đang dõi theo và dẫn lối cho tôi? Giọng nói ấy không chỉ can ngăn cơn giận dữ của anh Tiểu, mà còn trấn an tôi, để tôi nhận ra rằng tôi đã quá hèn nhát, quá nhu nhược khi chọn cách im lặng để thỏa hiệp trước những điều bất công, những điều vô lý đến với chính bản thân mình! Giấc mơ ấy, có lẽ là một tiếng chuông cảnh tỉnh, một lời nhắc nhở về trách nhiệm của một con người, không chỉ sống cho riêng mình, mà còn phải sống cho lẽ phải, cho sự công bằng?!

Vâng! Phải hơn mười hai năm, hôm nay tôi mới ngộ ra được tiếng chuông cảnh tỉnh của giấc mơ này!

Hà Nội, chiều 28 tháng 10-2025

Đặng Xuân Xuyên